

ישראל מקודשת ממנה, שאין מחוסר כפורים נכנס לשם, וחייבין עליה חטאת. (ח) **עזרת הכהנים** מקודשת ממנה, שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם לסמיכה לשחיטה לתנופה. [ט] [ט] **בין האולם ולמזבח** מקודש ממנה, שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסים לשם. (י) **ההיכל** מקודש ממנו, שאין נכנס לשם שלא רחוף ידים ורגלים. (יא) **קדש הקדשים** מקודש מהם, שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה. אמר רבי יוסי, בחמשה דברים בין האולם ולמזבח שוה להיכל. שאין (א) בעלי מומין, (ב) ופרועי ראש, (ג) ושתווי יין, (ד) ושלא רחוף ידים ורגלים נכנסים לשם, (ה) ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה.

וכתב שם ר"ב: ועשר קדושות תנן במתניתין, והנך אחד עשר ניהו. (א) ופירשו הגאונים, דארץ ישראל אינה ממנין הקדושות, לפי שבשאר קדושות יש בהן כבוד למקום, שמונעים ממנו קצת טומאות או שמונעים מקצת בני אדם ליכנס אליו, ואין בסתם ארץ ישראל קדושה זו. והבאת בכורים ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים אינם כקדושות הללו. (ב) ואית דמפרשי, דתנא קמא דחשיב עשר קדושות, רבי יוסי היא, דאית ליה דבין האולם ולמזבח שוה להיכל בחמשה דברים, ולדידיה לא הוה אלא עשר.

מעלות דאורייתא או דרבנן

בתחילת מסכת כלים, נמנו עשר קדושות, זו למעלה מזו, [ראה במסגרת לעיל].

והנה חלק מהמעלות, **הכל מודים שהם מהתורה, שכן מדין תורה נאמרו שלוש מחנות לעניין שילוח טמאים**. והם: (א) **מחנה שכינה** [=תוך העזרה], שממנו משולחים כל הטמאים. (ב) **מחנה לוייה** [=תוך הר הבית], שממנו משולחים זבים ומצורעים, [אבל טמאי מות מותרים]. (ג) **מחנה ישראל** [=תוך העיר], שממנו משולחים מצורעים [אבל זבים וטמאי מות מותרים].

וכמו כן מדין תורה, מחנה שכינה עצמו חלוק לשלושה, (א) שאר העזרה. (ב) היכל. (ג) בית קדשי הקדשים. שלבית קדשי הקדשים אין נכנס אלא כהן גדול ביום הכפורים. ולהיכל נכנסים אף שאר כהנים, ובלבד שתהא כניסתם אחר רחיצת ידים ורגלים ובבגדי כהונה^נ [ולדעת רבי יוסי במסכת כלים, בין האולם ולמזבח דינו כדין ההיכל]. ולשאר העזרה מותרים להיכנס גם בלא בגדי כהונה, ובלא רחיצת ידים ורגלים [ובלבד שלא יעשו כך עבודה].

אבל שאר חלוקות האמורות בעניין, כגון מה שחילקו בעזרה עצמה, בין עזרת ישראל, לבין עזרת כהנים, ולבין בין האולם ולמזבח, בזה נחלקו חכמים, אם חלוקות אלו

^נ כמבואר לעיל בדף ה' ע"ב בתוד"ה להביא.